

číslo 53.

ročník III.

LEB. A. L. I.

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

/ Smysl a nesmysl bytí a nebytí/

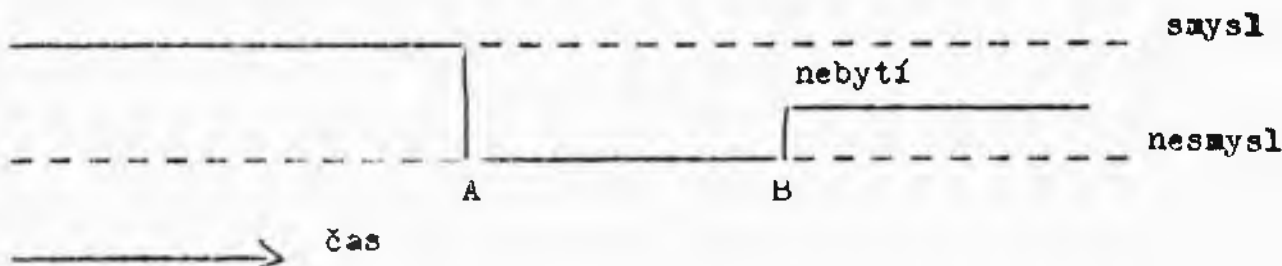
Adyž nastane konec nesmyslu, musí to mít nějaký význam. Nesmysl sám o sobě význam nemá? - Ne! Nesmysl musí mít přece význam pouze v tom, že existuje jeho konec. Konec nesmyslu nesmysl zhednotí. Ale co následuje dále? / Nemám na mysli právě ten nesmysl, který by se dal porovnat s nesmyslem jiným- tzn. že větná spojení jako: to je úplný nesmysl, to je trochu nesmysl aj. jdou zcela mimo/. U nesmyslu chápaného v plné významové šíři pozbývá adjektivum "úplný" úplně svůj smysl. Tedy závěr: Svět není úplný nesmysl, nýbrž nesmyslem jest. Nesmysl má význam v tom, že existuje jeho konec, což je současně i charakteristikou nesmyslu. / Ačkoliv u nesmyslu chápaného v plné šíři by neměl existovat ani jeho konec, jenž by mu dodatečně dodal smyslu/. Svět není tudíž nesmysl pouze díky možnosti totální jaderné války nebo jinak zařízeného totálního sebezničení. Svět má smysl jediné v minulosti, lidský život má smysl až po skončení, jinak se jedná o neúplný nesmysl. Tady má význam tedy jen minulost - přítomnost se dá považovat za zhednocovací proces - nesmysl končí a získává přídomek "neúplný" /že byl/, neboť skončil. Na zemi, v individuálním životě, ve vesmíru tedy existovaly neúplné nesmysly, probíhá zhednocovací proces a v budoucnosti čeká nepřeberné množství nesmyslů k finálnímu přetavení. Pak ale na konci vesmíru nebude všechno nesmysl, ale naopak nastane největší koncentrace významů, protože všechny nesmysly se zhodnotily svými konci. Musí tedy / když už nic nezůstalo/, existovat něco, k čemu má ta koncentrace smyslu vztah. Poněvadž kdyby mimo vesmír /který již skončil/ nebylo dál nic, jaký by měl smysl vznik smyslu vesmíru jeho vlastním koncem? Kdyby nebylo dále už nic, neměl by konec nesmyslu žádný smysl a tím pádem by pak náš veškerý svět nebyl žádný nesmysl, ale stal by se čirým smyslem, což jak víme, pravda není. / Když nemá konec nesmyslu smysl- pak se původně nejednalo o nesmysl- tzn. spor! / Závěr trochu odtažitý = má-li tento svět sebemenší smysl, pak zhednocení přechází na zhednocení a tím po konci vesmíru nezůstane žádný smysl, čili ani nic mimo vesmír, neboť jím se ztratil ten poslední smysl.

Takže asi je něco nad vesmírem, něco nebo někde, který si z nám absolutně nepochopitelných důvodů shromažďuje významy po koncích nesmyslů. Jaký má asi smysl shromažďovat významy? Postup je zřejmý: Nejprve se musí nesmysly vytvořit a pak zabitím extrahovat smysl. Znamená to, že v jeho rukou smyslů přibývá čím více, čím více stvoří nesmyslů. Smysl něčeho je věčný a není proto vázaný na hmotu, nesmysl zaniká se svým koncem. Z hlediska věčnosti avšak neprobíhá vůbec zhednocovací proces, protože nesmysl díky neexistenci minulosti, přítomnosti a budoucnosti nezaniká, tedy nedává smysl. Ale nesmysly ve věčnosti přežívají tedy vedle smyslů - tyto z nich ovšem vznikly ve zhednocovacím časovém procesu. Věčnost tak musí obsahovat jak bezčasovost, i časovost přičemž bezčasovost tvoří nutnou podmínku k existenci věčnosti, ji-

nak by nemohl nastat konec nesmyslů, nezhdnotily by se ve smys-
ly, čímž by existovaly jenom nesmysly, čili vesmír by existe-
val jako celek ve formě nesmyslu bez možnosti zhodnocení tj. věč-
ně / bytí = nesmysl/. A dále: věčné bytí nesmyslu by vyloučilo
jsoucné mimo vesmír, neboť to by evidenčně muselo mít smysl. A
to proto, jelikož když bytí = nesmysl, pak nebytí = smysl. Ale co
by v tomto jsoucnu byl za smysl, když by bylo / tedy nebylo/ ono
a pouze věčně nesmyslný vesmír? A dále logicky: už termín " věč-
nost" nese v sobě pojem času- jak jinak bychom mohli používat
"věčnost" kdybychom neznali srovnání s jejím opakem tj. koneč-
ností a tedy časem. věčnost je pak stejné množství smyslů jako
nesmyslů, protože co vznikne, to i zanikne. V časové složce věč-
nosti zaniká nesmysl bytí /viz obr./ ale v bezčasové koexistují
jak smysl nebytí, tak i nesmysl bytí. Bezčasová složka je ovšem
určující - je v ní obsažena jak minulost, přítomnost i budoucnost,
kdežto časová složka je jakýsi "ekamžitý stav věčnosti". Věč-
nost z tohoto důvodu kompenzuje smysly i nesmysly a poněvadž je,
je nesmyslem jako celek, nesmyslem, který se díky své jediné ur-
čitelné vlastnosti nemůže zhodnotit koncem a získat tím smysl.
Věčnost je tedy existující úplný nesmysl.

Časová složka věčnosti

nebytí

Zhodnocovací proces neproběhl až do konečného stádia,
poněvadž ten nesmysl okamžiku bytí od bodu A do bodu B v cel-
kové bilanci přetrvává, ale s narůstajícím časem se blíží k
hranici původního smyslu. věčnost obnovuje smysl nebytí /úplný/.

Bezčasová složka věčnosti - v ní zůstane zachycen i ten
nesmysl bytí - to znamená - každé zhodnocení nesmyslu jeho kon-
cem je doprovázeno paralelně i tím v časové složce nakonec sma-
zaným nesmyslem.

Otázkou zůstává, jaký smysl mělo extrahování smyslu z
existujících nesmyslů, když stav věčnosti před vznikem první-
ho nesmyslu a po zániku posledního nesmyslu je totožný.

A nakonec nám nezbyvá, než Vám všem popřát mnoho zanik-
lých nesmyslů v příštím elementu časové složky věčnosti, tedy
v roce 1992.

J.M.C.

UPOZORNĚNÍ

Poněvadž se nám v redakci hromadí žádosti studentů žurnalis-
tiky o strávení letní praxe u našeho listu, jsme nuceni požádat
příznivce ID o příspěvek na razítko, kteréžto jediné je schopno
vtisknout potvrzení redakce ID o praxi studenta punc oficiality.

Díky.

KRÁTKÁ BALADA O VESNICKÉM ZBOHATLÍKOVÍ A N E B :
J E Ž I Š K O V I K V Á N O C Ě M
=====

Známe jej, šejdiře, zloděje mnoha jmen
Ježišek Buchlovský jest jeho jméno pravé
již z I.D-éček víte, čím smrdí mu rodokmen
rudošství z prospěchu a radost, když se krade.

Ex náměstku, prodavači věnců, hlídači v zámku
kde noha tvá vstoupí, tam se makluje
z cizího zbudovals tolik, ač nevykradls banku
tvá nekalost z Mesitu a OKP lidi stále burcuje

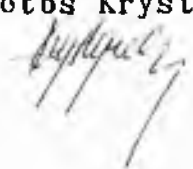
Co s vámi, zlodějskými partajníky
v zásobě kandelábrů máme ještě dosti
jízlivé úšklebky, posměšky nad kalhotami nad kotníky
základ máš solidní - hle, skvělá cesta k budoucnosti

Tvá letošní srpnová radost ze srovnání v Rusku Gorbačova
znovu ti zahučely v palici tóny rudé
a zamířils k soudruhům, přímo ke každému do domova
a s nimi plánovals, co u nás potom po převratu bude

Však konec koncům udělaly lidské ruky
řekl si Ježiš: neva, příště možná vyhrájeme
s tím, co už mám, zabezpečím ještě všechny vnuky
a potom si zase jednou ještě nakrademe

Tvé sny, v to doufám, v hnilobě se válí
kdo nakradené jenom vrátí zpět
žij blaze, ty nehynoucí podfukářský králi
to přeje ti k vánocům
a s vyceněným chrupem
tvůj

Kvotoš Krystýnek.

*Veselé Vánoce
a šťastný nový rok*

V úvodním projevu předseda APP, akademik Schmidt pozdravil všechny přítomné a vyslovil naději, že tento - 26. kongres bude již poslední. Po této a dalších formalitách se naplno rozproudila tolik očekávaná diskuse. V podstatě lze říci, že dva hlavní proudy mezi delegáty, preferující buďto vejce nebo slepici, zůstaly zachovány, leč rozvětvily se i dále a to takovým způsobem, že mezi nimi nezřídka dochází k prolnutí.

Jako první vystoupil čalní představitel "slepičího křídla" dr. Curwood. V úvodu svého příspěvku shrnul dosavadní úspěchy výzkumu, které by se postupem času měly stát dostatečně pádným argumentem pro uznání prvotnosti slepice. Pietně se též zmínil o japonském kolegovi Yakurovi, který v březnu 1991 skončil ve službách vědy jsa na Borneu uklován místními divokými slípkami. Vyzdvihl jeho přínos k dané problematice a slíbil věrnost jeho odkazu, na což příznivci "vojedního křídla" reagovali netaktním dupáním. Po tomto poněkud zdělovavém začátku přistoupil dr. Curwood k podstatě své řeči. Jeho informace věru nebyly nezájímavé. Na počátku tohoto roku se mu v jeho vědecké slepičárně podařilo určitými genetickými zásahy vyčlehnout živorodou slepici. /Potlask slepičího křídla./ Dr. Curwood označil tento úspěch za rozhodující. "Plymouthky" /slepičárna leží poblíž města Plymouth/ - jak byly slepice nazvány - rodí živá, zdřevá a normální kuřata. Z tohoto faktu dr. Curwood usuzuje, že vejce je vlastně jen jakousi evoluční odchylkou v dějinách kurstva. Ale radost nemá být předčasná - pokračoval dr. Curwood - celá záležitost má i své stinné stránky. Plymouthky vrhnou pouze jednou do roka a to 2-4 kuřecí jedince. Tím je ovšem značně zproblematizována teorie masového rozšíření slepic, vezmeme-li v úvahu, že se jedná o tvora naprosto bezbranného. Druhým hřebíčkem, či spíše hřebem do rakve teze dr. Curwooda je adaptační neschopnost čerstvě narozených kuřat. Ta totiž u své matky marně patří po věnu a během několika hodin chleípají. "Ale tyto mouchy brzo vychytáme!" zvolal dosti nepřesvědčivě dr. Curwood a zakončil tak svou řeč. Je naskodu věci, že se nezmiňoval o průběhu těhotenství plymouthky, faktické podstatě genetických zásahů a dalších zajímavostech. Přesto však jeho referát patřil k nejpočetnějším, jaké na kongresu zazněly.

Další promluvivší představitelé slepičího křídla se omezili na dodatky, shrnutí či nepodložené hypotézy - zkrátka sračky.

Je nutno se zmínit i o našem delegátovi decentu Řezníčkoví, pro kterého byl 26. kongres deklorací. Před odjezdem do Ulmu ni k tomu řekl pár slov: "Víte, ani necítím nějakou valkou trému. Činnost APP sleduji již řadu let a s některými jejími členy udržuji písemné styky. Takže do úplného neznáma nejedu. A s čím chci před auditorium vystoupit? Nežlobte se, ale dopředu vám to neprozradím. Bude to však bomba!"

Svým způsobem měl decent Řezníček pravdu - bomba to skutečně byla. Ale nepředbíhejme. Jeho vystoupení skončilo naprostým fiaskem. Doc. Řezníček se totiž pokusil do problému podstrčit i kachny a husy, což bylo delegáty sledované nepřijetým. A po ostrých výpadech proti "vaječnému křídlu", sda mají na mysli však vejce na tvrdo, na měkko nebo na havičku byk vyveden ze sálu. Dvě hodiny nato muselo být jednání přerušeno, neboť anonym oznámil, že v budově je umístěna časovaná nálož. Samozřejmě, že tam žádná nebyla. Doc. Řezníček byl záhy zadržen. Následovalo vyloučení z APP a vyhoštění ze země. Zkrátka - naše věda v očích světové veřejnosti totálně propadla. Vráťme se však do jednacího sálu.

Nyní bylo na zastáncích "vaječného křídla", aby obhájili svá stanoviska. Zajímavý, leč poněkud odtežitý, byl příspěvek peruánského badatele Carlase. V oblasti horského městečka Cel Lina se začaly s vejce línoucí kuřata, kterým na hlavičkách zůstávaly komsky skořápky, tvořící jakousi čepičku. Domorodí Indiáni se tímto jevem příliš neobtěžovali. Věc by i nadále zůstala bez povšimnutí nebýt křesťanského misionáře. Místní farář považoval slepice se skořápkami na hlavě za sarkasmus namířený proti církvi a nutil domorodce, aby svým slepicím skořápky odstranili. Slepice pak následkem této operace houfně hynuly. Celá věc je, jak zdůraznil pan Carlos, předmětem dalšího výzkumu a "collimerosky" se podle něj stane v brzké době senzací, neboť dokládají nezaměnitelný podíl vejce na vývinu slepice.

Další příspěvky již nebyly tak zajímavé a nic nového nepřinesly. Za zmínku snad stojí poznámka italského delegáta Plotticeho, který si postěžoval na čs. televizi, že již nedává na obrazovce prostor tolik populárnímu panu Vajíčkovi z reklamy. Plottice vůbec nějak přilnul k naší zemi. Poukázal na skvělou spolupráci s Xaverovským podnikem a co by důkaz kulturnosti našeho národa rozeslal přítomným několik kraslic. Ale vzhledem k tomu, že jak odívá pana Plotticeho, tak i zmíněné kraslice byly potištěny nápisy "Xaverov - to je ono" a "Kuře z Xaverova - čisté umění" byl pan Plottice odsouzen k pokutě 20 000 švýcarských franků za nemístnou a nezákonnou propagaci Xaverovských.

26. kongres byl pro "Vaječné křídlo" opravdu nevydařený. Zklamal i sovětský delegát Sustovič se svým "Živým vejcem", neboť mu bylo zabaveno a následně sežráno polskými celními úřady.

Předseda APP, akademik Schmidt musel tedy i ve své závěrečné řeči konstatovat, že ani v Ulmu se problém nepodařilo vyřešit. "Když se tak stane na 27. kongresu v saarickém Richmondu!" zvolal závěrem. Nicméně v zákulisí se šeptá o rostoucí převaze "slepičího křídla", které by právě v Richmondu chtělo tajným hlasováním stáhnout vítězství na svoji stranu. Máme se tak na co těšit.

H o r s t

POEZIE POD STROMEČEK

Dnes Vám rezort poezie ID poprvé představuje dílo Dona Carlose, tohoto heroického žoldnéře merna v Amerových službách.

Něco o autorovi: Narodil se 24.8.1970 v Chebu. V roce 1979 se přestěhoval do Uh.Hradiště, kde také poprvé okusil prkna, co znamená svět a to jako revoluční synek a podruhé coby Jindřich II. ve hře Tomáš Becket. O divadle se zajímal též v Olomouci, kde studoval učiliště spojů. V Praze pak došlo naplnění jeho umělecké nadání u ochotnického divadla pionýrů, které vedl a režíroval představení, jež pak obsadilo druhé místo v městském kole. Jmenovalo se O Zlatovlásce. V roce 1989 odešel na vojnu, kde vedl dramatický kroužek a poté vyhrál ASUT. Tam také deparoval svou první hru Pop folk rock. Don Carlos kromě toho, že hraje a píše divadelní hry také skládá písně, které potom sám zpívá. Natáčel také ve filmu Karta za milión, který připravilo zlínské studio filmu.

A nyní již prosíme o plné soustředění:

Holé stěny

Ležíš tu na posteli
kel sebe máš jen
holé stěny

Ani jedna fotka
ani obraz nebo kytky
jen holé stěny
kel sebe máš
a svými slzami
je natíráš

Ležíš tu na posteli
už deset let máš
kel sebe
jen holé stěny

Vyznání

Kudy chodíš, že mě nevidíš
kam se koukáš, že mě nevidíš

Já vidím tě den co den
ty však ani pohledem
o mě nezavádíš

Miluji tě ty to víš
Proč mi to však nepovíš

Chodíš stále za jiným
on tě nechce
já to vím

Vzpomínka na mládí

Je tomu už velmi dávno
co řekli jsme si oba ano
Tys mi dala políbek
já navlík ti prstýnek

Chodívali jsme tehdy parkem
Pamatuješ
s tím malým psíkem

Pak narediv se nám kluk
první tátův vnuk
Za rok přišla holčička
měla tak nevinná očička

Kéž by tak šel vrátit čas
a jít parkem zas

Demokracie počasí

Bylo léto a padal sníh
a lidi z toho přepad svých

Milenci co v parku sedávali
tomu všemu nadávali

Co je toto za blbost
divili se lidi dost

Kde te viděl v létě sníh
vtom lidi přešel svých

Jaro

Když stromy rozkvétají
a pupeny se nalévají
tak tráva začne se zelenat
a holky sukne oblékat
Když ledy roztávají
a zvířata se probouzejí
tak nastal lásky čas
a jaro je tu zas

SMUTNÉ KRÁSNO - POESIE BÁSNÍŘKY LENKY - A NEJENOM O TOM

Bičován pripomínkami, ba i zpatrovou kritikou, řekl bych za každou cenu štouchavou, vydávám se na cestu dojmů z četby Almanachu II, ne proto, že jsem jeho spolutvůrcem, ale i přesto, že je mi zvenku neviditelnou cestou, ale přece jasnou, nadhazováno, že tomu chybí alespoň malá kapka humoru./Ne, rozmáčkuté mouchy, to opravdu ne!/ Neomlouvám se tím, že Almanach II vznikl za rozvinutého socialismu, a že tedy nebylo moc do smíchu, nevymlouvám se vůbec, protože nemám zkrátka proč. A ta nehumornost, tedy přímo smutek, vždyť to je taky lidská vlastnost patřící k životu stejně jako radost. A právě on se jaksi proplétá mým bytím, proto jsem si ne nadarmo vybral k recenzi/jestli to tak mohu nazvat/ poesii básničky Lenky G. - básničky smutného krásna a plíživé hořkosti.

Převážná většina básníků začíná v letech kolem puberty v době zvýšeného vnímání a citu./U Pařeza tomu bylo jinak./ U některých se skládání básní stává pouhým způsobem vyjadřujícím mladický postoj, jiní ale ve veršování pokračují dále, z nichž ta nejmenší část stává se opravdovými trvalými básníky. Bylo léta mylným pravidlem, že za uznávané učebnicové básníky byli považováni ti, kteří publikovali ať v časopisech, ale hlavně knižně. Z dosud živých vzpománek víme, o jaké Skály, Pilaře.... se jednalo.

Sám obvykle čtu málo, vybírám si jenom to, do čeho se nemusím nutit a co si myslím, že je dobré, ale nikdy se přitom nedívám, zda má ta kniha přebal modrý, rudý nebo zelený. Že prkotina? Ale znám i takové.

V současnosti, kdy se k nám ze všech stran hrne veskrze komerční "kultura", kdy se hodnoty jako cit, romantika, krásna vytrácejí a zatlačují do pomyslného gumového rožku, je opravdu těžké hledat skutečný hlas upřímných slov a myšlenek.

S dychtivostí jsem sáhl po druhém/modrém/ volném pokračování Almanachu II, vydaného ve spolupráci s I.D., abych se osvěžil zde tradičně nezávislou, nezencenzurovanou komerčně nezamindrákovanou poesií.

Vedle dvou nejlepších divadelních her a spousty veršů a neveršů známých i neznámých autorů kolem Almanachu, k nám promlouvá taky křehká básnička Lenka G. Přestože ji neznám a její verše jsem četl, dá se říci poprvé v životě, myslím, že jsou citovou úrovní poněkud výše i nad tak vysokým standartem, jakým bezesporu projekt Almanachu je.

Básnička Lenka je zajisté stvoření nadmíru citlivé a v oblasti své tvorby vysoce chápavé. Toto dokazuje její promyšlená stavba veršů aklad obsažných slov věrně navozujících atmosféru, ve které se pozorný čtenář nachází.

Průvodním jevem Lenčiny básní je ono krásné smutno. Smutek až úzkost v básních/a snad i v samotné duši autorky - kdo ví?/ se odráží v mnoha podobách. Zcela jistě nejde o smutkovost pňozovou, ale veskrze čistou a místnou: "OTISKY PRAZDNOTY/STOPY NEJISTOTY/JAKO BY SE SMUTEK A ÚZKOST ŽENILY", "SMUTEK SE ZKLÁNÍ PŘED SNÍTKOU TICHÁ",

Nevím, co je příčinou Lenčiny hořkosti a smutku, který ve verších spojuje místy se symbolikou zadumaného barevného podzimu, plného poetických chladivých rán, prosvícených mlhavými opary vznášejícími se nad korunami stromů, ano tyto pocity dobře znám, když jsem se toulával mezi stromy v Chřibech a samotný vychutnával krvavé západy slunce až do úplného ztemnění na parkánu Buchlova. Podívejme se nyní, jak tyto pocity popisuje básnička. Je z nich cítit hebká radost z podzimu,

ale i stesk po něčem, čím může být třeba nenávratné léto: "SNÍTKA TRNÍ/SMUTKEM SVÁZANÁ/LISTÍ UŽ BARVU MĚNÍ/A PADÁ", "PODZIMNÍ PRSTOKLAD/DARVY TVÉHO TABÁKU/A VUNĚ JERABIN".

Lenka umísťuje dno svého nitra do podvečerní krajiny, případně do historické prostory spoře, ale vkusně a romanticky osvětlené svíčkou a odsud vykukuje opatrná atmosféra obavy a strachu nad přechodem z romantických snů do současného světa, s kterým si viditelně autorka až tak nerozumí, chápáno ve smyslu něčeho prolezlého odstínem fádnoti a zkaženosti: "JSEM CIZÍ SAMÁ SOBĚ/MÁM ZASE STRACH ZE STÍNU/MLTIVÝCH POHYBŮ A SVĚTEL/CO BÍJÍ DO OČÍ," "PŘY POBOBÁM SE NOCI/KDYŽ SOUMRAK SE DO MĚ VKRÁDÁ/A PLAMÉNKY SVÍČKY SI V DUCHU STRÁDÁM", "Z KAŽDÉHO DNE UHOŘIVÁ/NESTRIŽENÝ ČAS", "STRÍPKY BOLESTÍ/PROKLETÝCH NECTNOSTÍ/A TAJNÝCH PŘÁNÍ", "JAKO JASNOVIDEC/SE SLEPECKOU HOLÍ/NACHÁZÍM MÍSTO/KTERÁ BOLÍ".

Cítíte, jak Lenka prožívá obavy? I přes ně touží po lásce, ale na rozdíl od jiných, po lásce krásné, /snad i trochu platonické/ - jiskřené hrou očí, posunků a znamení, odmítá falešnou lásku hraničící s komedií slepeckých vášní a se stereotypem v sebemenších náznacích: "NOC PROKREMLA/AŽ DO DNA SAMÁ SEBE/TVÉ OČI/TIŠE BLOUDÍCÍ MÝM TĚLEM/AŽ MĚ Z TOHO ZEBE", "KDYŽ TĚ DOSADÍM DO VZORCE LÁSKY/VYNÁSOBÍM PODÍLEM ZKLAMÁNÍ/ZJISTÍM/ŽE JSI NEVYPOČITATELNÝ."

Prostřednictvím Lenčiných veršů k nám dýchá její zklamání z nepochopení svých představ citu a lásky: "PADALA HVEZDA/JÁ PŘESTALA VĚŘIT V ZÁZRAKY", "SLZY PO ŠPIČKÁCH PŘEKROČILY PŘÁH/A PAK UŽ SE NEPTALY", "NEKDY JSEM NEVĚRNA SVÝM SNŮM/SVĚTU/A I TĚM DNŮM/KDY JSEM BYLA S TEBOU", "NA MĚSTO PADLA PŮLNOC/JAKO SÍŤ NA BLÁZNY/SMUTEK UŽ BERE ZA KLÍKU/CHYSTÁ SE VEJÍT NEBO ODCHÁZÍ?"

A obdiv k přírodě, ten Lenka jistě má, ona ji miluje, obdivuje se jí a staví ji mezi krásy prožitku, ba víc
"MÁM RÁDA KYTKY, STROMY, NEBE/ A TAKY TEBE."

I přesto, že záblesky naděje se nepatrně a nesměle prodírají Lenčinými řádky, přece jenom vítězí melancholie a smutnění - tedy žádná červená knihovna, jak byste si mysleli z povrchního dojmu básní.

A kdo osobně nezná básnířku Lenku/jakp já/myslím, že si ji může přiblížit verši jí samotné, a snad nejsem daleko od pravdy:

"OBYČEJNĚ MÁM ÚPLNĚ SMUTNÉ OČI", "ÚPLNĚ OBYČEJNĚ MI BÝVÁ SMUTNO".

Nebo snad Lenka skládá básně jenom pod tíhou jejího smutku?

Doporučuji vám nahlédnout do Almanachu, až již se vám nebude líbit vůbec neboméně, a snad se některým i líbit bude a najde si v něm svého autora, tak jako já jsem si své autory našel. A ke čtení Lenčiných básní přeji hezké smutnění.

Krystýnek Květoš

© K.K.1982

+ + + /Lenka/

Krása
halí se do abstraktna
jsem - nejsem krásná
zrcadlo zrcadlo
kdo je na světě

nejsmutnější ... ?

0000
0000
0000

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

KAM JDEŠ ? - NO A CO ?

=====

(5) MYSTIKA

/obsah přechozí kapitoly - ?/

Deset prstů na ruce je rozděleno na dvacet osm článků, čtrnáct proti čtrnácti. Dvě plus osm nám znovu dávají desítku.

Jméno Ježíšovy matky Mirjám /Marie/ má číselnou hodnotu padesát šest, vydělíme ho dvěma a získáme dvacet osm. Padesát šest je také malých karet v tarotu. Mirjám v křesťanství hraje tutéž úlohu jakou ve staroegyptském náboženství hrála Isis matka Hora, který má nějakou prapodivnou shodu stejný počet synů jako Ježíš učedníků. Isis v Egyptě je Lunou na obloze, jež osmadvacetkrát promění svůj tvar na své cestě okolo Země. Dvacet osm písmen použil autor Geneze k napsání jejího prvního verše : "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi." Je zajímavé, že tentýž počet písmen vychází i v češtině. (L. Moučka - Kabalistická studie.)

Naše opruzená společnost je zahlcena přehráší hermetických, okultistických a esoterních informací, o něž se, pokud nejde zrovna o praktické dálkové léčení ženských chorob, nezajímá nebo se nad nimi pohoršuje. Jedná se o na první pohled nepřehlednou směs psychotroniky, alchymie, astrologie, čarodějnictví, magie a zednářství.

Pokud člověk nemá předsudky, dozví se spoustu zajímavých údajů o historii Atlantidy, soustažnosti jednotlivých náboženství i o způsobu, jak se stát čarodějnicí (Stačí se o půlnoci postavit na určitou kupku hnoje, položit levou ruku na určité místo a říci určitá slova.) Je zajímavé vědět, co bylo a co bude. Má-li člověk takové sebevědomí, aby si připustil, že jakoby za sklem po celou dobu naší slavné historie existuje něco, co zná, chrání a zachovává hlubší poznatky o světě, má šanci se k tomu dostat. Ale ...

Je sice pravda, že se dozvíte mnohé (i za pomoci technik východních náboženství) o mimoživotě, o bytostech ledových, nízké kategorii bytostí - výparů z mrtvol, horizontálně plovoucích bytostech génů, zázračné síle zdiskretizované alchymie i praktické a užitečné rady, jak dosáhnout soustředění a uvolnění. Ale ...

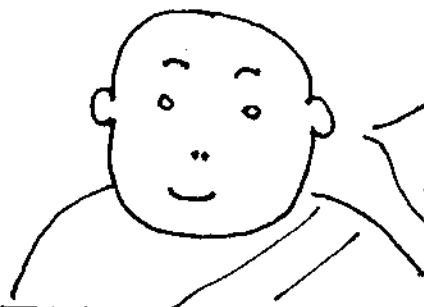
Ale v určité chvíli narazíte. Na hranici vašich schopností. Hermetici (jako dříve zednáři, rosenkruciáni a předtím patrně taky templáři) nemusí nic skrývat. Protože je v určité chvíli přestanete chápat. Chybí vám totiž znalosti kabaly a tedy hebrejštiny, samozřejmě latiny a řečtiny, francouzštiny, a to pokud možno té nejstarší, celého středověkého symbolismu (tzv. humoristický román Rabelaisův Gargantua a Pantagruel je šikovně zakódované alchymistické dílo), ikonografie většiny náboženství, je toho moc. Bez vedení zkušeného zasvěcence a dostatečné kapacity v mozku nemáte šanci pochopit. Časopis jako je Logos a nakladatelství jako Trigon si tak s vámi hrají na kočku s myší. Možná že se tak vybírají vhodní kandidáti. A je tu taky boj černé a bílé magie, jejíž projevy jsou zprvu stejné ...

ŠKOLA ASKEZE

(PODLE ZENU)

3

© BAK

WYBORNĚ,
MILÍ ŽÁCI, VIDÍM,
ŽE DŮSLEDNOU MEDITACÍ
JSTE JIŽ BLÍZKO
CÍLI

PRO TIP OHLED

